

Sygn. akt V U 1304/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: star. sekr. sądowy Ewelina Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2016 r. w Legnicy

sprawy z wniosku K. H.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania K. H.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 10 listopada 2015 r.

znak (...)

oddala odwołanie

SSO Regina Stępień

Sygn. akt V U 1304/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 listopada 2015 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy K. H. ponownego ustalenia wysokości emerytury, wskazując w uzasadnieniu, iż wnioskodawca do wniosku nie dołączył żadnych dowodów potwierdzających fakt osiągnięcia zarobków po przyznaniu prawa do emerytury, w związku z czym brak jest podstaw do ustalenia wysokości świadczenia w myśl przepisu art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca K. H., wnosząc o jej zmianę. Domagał się przeliczenia świadczenia emerytalnego, wskazując, iż jego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 363,65%, czyli jest większy niż wymagany 250%, a jego koledzy, którzy pracowali w tym samym czasie i na takich samych warunkach płacowych jak on, mają wyższe niż on emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc te same argumenty co w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił:

Wnioskodawca K. H. urodził się w dniu (...) Do dnia 18 października 1991 r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) S.A. Oddział Zakłady (...) w P.. Od dnia 19 października 1991 r. do dnia 30 września 1995 r. wnioskodawca pobierał rentę inwalidzką.

Decyzją z dnia 30 stycznia 1996 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od dnia 1 października 1995 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego organ rentowy przyjął wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 3 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 1983 r. do grudnia 1985 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 363,65% i został ograniczony do 250%.

Decyzją z dnia 27 czerwca 2007 r. emerytura ubezpieczonego została przeliczona od dnia 1 kwietnia 2007 r., tj. od miesiąca, w którym ubezpieczony zgłosił wniosek, poprzez ponowne ustalenie podstawy wymiaru. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 364,52% i ponownie został ograniczony do 250%.

Po przyznaniu prawa do emerytury wnioskodawca nie pozostawał w zatrudnieniu.

Wnioskiem z dnia 16 października 2015 r. ubezpieczony zwrócił się do organu rentowego o przeliczenie emerytury w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 5 marca 2015 r.

W załatwieniu ww. wniosku organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 10 listopada 2015 r. odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury, wskazując, iż wnioskodawca nie wykazał osiągnięcia zarobków po przyznaniu prawa do emerytury.

/bezsporne, a nadto akta ubezpieczeniowe ZUS/

Sąd zważył:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury w myśl art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn.: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.). Możliwość taką bowiem wprowadziła ustawa z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2015 r., poz. 552), wprowadzając jednocześnie określone warunki skorzystania z tego uprawnienia.

Zgodnie z cyt. przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z cyt. przepisem może nastąpić tylko raz (ust. 2).

Wysokość emerytury podlega zatem ponownemu ustaleniu od podstawy wymiaru emerytury przeliczonej w myśl art. 110a ustawy emerytalnej, gdy zostaną spełnione łącznie następujące warunki:

1. do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury, tj. z okresu:

- kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru,

- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury;

2. nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy jest wyższy niż 250%.

W rozpoznawanej sprawie wątpliwości Sądu nie budziło, że wnioskodawca nie spełnił warunków do ponownego ustalenia wysokości emerytury w myśl cyt. art. 110a ustawy emerytalnej. Podstawowym bowiem warunkiem zastosowania tego przepisu jest, aby ubezpieczony do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazał podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury. Innymi słowy, aby ubezpieczony wykazał zarobki osiągnięte po przyznaniu prawa do emerytury. Ratio legis przepisu art. 110a ustawy emerytalnej, wprowadzonego nowelizacją z dnia 5 marca 2015 r., sprowadza się bowiem do przyznania prawa do jednorazowego przeliczenia emerytury ubezpieczonym, którzy nie tylko przed przyznaniem prawa do tego świadczenia osiągnęli wysokie dochody (tj. mieli wwpw wyższy niż 250%), ale –pracując po przyznaniu emerytury– także osiągają wysokie dochody. Stąd do ponownego ustalenia wysokości emerytury muszą być wskazane zarobki takiego ubezpieczonego przypadające po uzyskaniu prawa do emerytury.

W niniejszej sprawie natomiast K. H. nie legitymował się żadnym okresem zatrudnienia czy okresem podlegania ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu po przyznaniu mu prawa do emerytury. Z akt ubezpieczeniowych wnioskodawcy wynika, że jego zatrudnienie w (...) S.A. Oddział Zakłady (...) w P. ustało z dniem 18 października 1991 r. Po tej dacie wnioskodawca pobierał świadczenie rentowe, a od dnia 1 października 1995 r. została mu przyznana emerytura. Po tej dacie wnioskodawca nie pracował i nie osiągał żadnych dochodów, które stanowiłyby podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe. A jak wskazano wyżej, dla ponownego ustalenia wysokości świadczenia w myśl art. 110a ustawy emerytalnej konieczne jest wskazanie zarobków przypadających w całości lub chociażby w części po przyznaniu świadczenia. Nie wystarczy jedynie legitymować się wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru wyższym niż 250% (co w przypadku ubezpieczonego nie budziło wątpliwości). Z uwagi zatem na fakt, iż wnioskodawca nie wykazał, aby po dniu przyznania mu prawa do emerytury (tj. po 1 października 1995 r.) podejmował zatrudnienie lub w jakikolwiek inny sposób zarabkował i od uzyskanych dochodów odprowadzał składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, nie było w niniejszej sprawie podstaw do dokonania ponownego ustalenia wysokości jego emerytury w oparciu o przepis art. 110a ustawy emerytalnej. Zaskarżona decyzja organu rentowego jest zatem w pełni prawidłowa.

Odnosząc się do przedstawionych przez ubezpieczonego dokumentów płacowych: druków Rp-7 za lata 1974 – 1983 oraz 1984 – 1991 oraz pisma byłego pracodawcy o braku dokumentów płacowych za okres od 1969-1973, stwierdzić należy, iż nie wnoszą one do sprawy żadnych nowych okoliczności ani nie wpływają na możliwość przyznania ubezpieczonemu prawa do ponownego ustalenia emerytury w myśl art. 110a ustawy emerytalnej. Dokumenty te znajdują się już w aktach ubezpieczeniowych wnioskodawcy i zostały wzięte pod uwagę przez organ rentowy przy przyznawaniu wnioskodawcy prawa do emerytury i jej przeliczaniu w 2007 r., w związku z czym nie ma podstaw, aby wyliczyć należne wnioskodawcy świadczenie w sposób inny niż uczynił to ZUS.

W świetle powyższych uwag, w rozpoznawanej sprawie nie było podstaw do uwzględnienia odwołania ubezpieczonego. Stąd też na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. podlegało ono oddaleniu.